

דבקות במשימה

הרב יוסף יצחק גורביץ

כיתי להימנות על קבוצת השלוחים הראשונה מבין הקבוצות שנשלחו על ידי הרבי לארץ הקודש בשלוש השנים תשל"ו (1976) עד תשל"ח (1978). בשנה הראשונה נשלחו שתי קבוצות, האחת לצפת והשנייה לירושלים, ואני נשלחתי יחד עם עוד עשרה בחורים כדי "לכבוש את ירושלים", כלשונו של הרבי. משימתנו הייתה לשהות במשך היום בעיר העתיקה, ללמוד תורה בכולל 'צמח צדק', ובערב בישיבת 'תורת אמת', וכן להשתתף בפעולות של הפצת המעינות. חיכינו במיוחד ל"מבצע הגדול" - מבצע פורים, שבו נוסעים בין היתר לבסיסי צבא לחלק משלוחי מנות בשמו של הרבי לחיילי צה"ל. פעמים רבות שמענו מהרבי על מעלתם וזכותם של החיילים המגנים בגופם על ארץ הקודש, ולכן ציפינו בקוצר רוח להזדמנות לצאת ולשמח אותם בשליחות הרבי. אנחנו הגענו לארץ מיד לאחר יו"ד שבט, ומאחר שהייתה זו שנה מעוברת, היו לנו כחודשיים לחכות.

הפעילות אורגנה ותואמה מול הצבא על ידי מי שעמדו אז בראש צעירי אגודת חב"ד בירושלים, הרב טוביה בלוי והרב אשר סלומון, וכל אחד מהשלוחים צורף לצוות של כמה פעילים. אתי בצוות היו הגבאי של שיכון חב"ד, הרב יעקב אלחנן סגל ע"ה, ויבלחט"א הרבנים משה רייניץ ומנחם מענדל גליצנשטיין שהיו אז בחורים צעירים. הצטיידנו במגילת אסתר ובמשלוחי מנות, ועלינו על משאית צבאית כשפנינו מועדות אל בסיסי צבא באזור שכם. בתא הנהג ("קבינה") ישבו שני חיילים, הנהג ועוד מלווה, ואנחנו ישבנו בחלקה האחורי של המשאית. בשלב מסוים הצטרף אלינו חייל נוסף שעלה בדרך כטרמפיסט, ואני קראתי עבורו את המגילה.

פתאום המשאית נעצרה. בהמשך התברר שהיה זה כבר סמוך ממש לשכם, מרחק של כשני קילומטרים. בתחילה לא הבנו מה קורה, רק שמענו צעקות והייתה קצת בהלה. כעבור כמה דקות הנהג יצא מהקבינה והגיע אלינו לצד האחורי של המשאית. "אנחנו חוזרים חזרה", הוא הודיע. "מולנו, עוד כעשרים מטר, יש התפרעות של ערבים. על הכביש יש 'מחסום' המורכב מאבנים וצמיגים בוערים, ועל הגבעה משמאל עומדים כמאה ערבים וזורקים אבנים על הרכבים החולפים. אני לא יכול לקחת את האחריות הזו לעבור בתוך ההתפרעות כשאתם במשאית, ומי יודע מה יקרה כשהערבים יתחילו להשתולל ולהשליך אבנים".

אני מיד התחלתי לנסות לשכנע אותו שחייבים להמשיך, אין

ברירה, כי יש לנו משימה ושליחות לבצע - אך הוא בשלו: "זו אחריות כבדה מדי, ואני לא מוכן לקחת כזה סיכון". ראיתי שהוא נחוש בדעתו לחזור, והבנתי שאין טעם לנסות להמשיך להתווכח אתו, ובפרט שאז העברית עדיין לא הייתה כל כך שגורה על פי. ירדתי מהמשאית ואמרתי לו: "אני נשאר פה. אתה יכול לחזור, אבל אני בשום פנים ואופן לא חוזר. אין לי ברירה, אני מוכרח להמשיך!"

"על סמך מה אתה רוצה לרדת פה ולהמשיך הלאה, כשהתנאים מסביב כרוכים בסכנה?" שאל הנהג. הסברתי לו שלפני שיצאנו מארצות הברית בשליחותו של הרבי מליובאוויטש, הרבי התבטא בשיחות שאמר בהתוועדות שהוא לוקח על צווארו את האחריות לגבי כל מה שיקרה עם כל אחד מהשלוחים. "ממילא", אמרתי, "אחרי ששמעתי כך מהרבי, לי אין שום ספקות ושום פחד, ולכן אני רוצה להמשיך".

"מילא אתה", הקשה הנהג, "קיבלת את הביטחון מהרבי. אבל אני הרי איש צבא; לא שמעתי את זה מהרבי, ולא נשלחתי על ידו מארצות הברית? אמרתי לו: "אני בטוח שכיוון שכולנו באותה קבוצה, ובלעדיך הקבוצה שלנו לא יכולה להגיע ליעדה, אין לי ספק שגם לך בתור איש צבא ובתור הנהג שלנו, לא יאונה כל רע - לא לך ולא לחייל השני שיושב לצדך!"

«

"אתה כל כך בטוח ברבי שלך?" הוא שאל.
"כן!" עניתי.

"אם כך, אני נוסע!" אמר הנהג. התמלאתי בתחושת שמחה על שהצלחתי לשכנע אותו להמשיך הלאה. הוא נסע קצת אחורה, ואז האיץ ונסע במהירות קדימה ועלה על האבנים שהיו על הכביש. האבנים היו גדולות והמשאית היטלטלה מצד אל צד, וגם אנחנו כולנו התגלגלנו בחלקה האחורי של המשאית. הערבים כצפוי החלו ליידות אבנים, ואבן אחת אפילו חדרה לתוך המשאית, לחלק האחורי שבו ישבנו, אבל ברוך ה' איש לא נפגע. בתגובה ליידי האבנים, החלו החיילים לירות באוויר כדי להרתיע את הפורעים, וכך הצלחנו לעבור בשלום את המחסום הזה ולהמשיך בדרכנו.

כשהגענו לבסיס, מפקד הבסיס כבר עמד בשער, והוא החל לתחקר את הנהג: "עברתם עכשיו מחסום אבנים של ערבים? על סמך מה עשית את זה? מניין לקחת את הביטחון להסתכן כך?" הנהג הצביע עלי ואמר שאני אשם, שאני שכנעתי אותו להמשיך למרות הסכנה. המפקד ניגש אלי, ואחרי ששמע את הסבריי אמר, "אני אכנס את כל החיילים - זה היה בסיס עם כשלוש מאות חיילים - ואני רוצה שתספר להם את הסיפור שלך; אני רוצה שהחיילים ישמעו איך הרבי הבטיח, ואיך על סמך זה אתה התעקשת בתוקף להמשיך במשימה ולא לסגת אחורנית".

אני באמת סיפרתי לחיילים את הדברים, ואחר כך חילקנו להם משלוחי מנות ורקדנו איתם, והייתה שם שמחה גדולה ביותר.

כשחזרנו לירושלים כבר היה ערב, ואז רק התחיל פורים דמוקפין. הגענו בהתחלה לבית הכנסת צמח צדק בעיר העתיקה, והייתה שם שמחה גדולה - בהמשך לקריאת המגילה עשו סעודה וריקודים בהשתתפות אנשים רבים. שם פגשתי את הרב טוביה בלוי וסיפרתי לו את הסיפור, והוא מיד אמר שסיפור כזה צריך להודיע לרבי. חזרנו לשיבת תורת אמת אבל לא הייתה לי אפשרות לצלצל מאחר שלא הייתה גישה לטלפון, אפילו לא לטלפון ציבורי - הכול כבר היה סגור. ירדתי עם חבר לשיבת טשעבין, ושם התקשרתי מטלפון ציבורי בשיחת גוביינא למזכירות של הרבי. הרב בנימין קליין ענה וסיפרתי לו את כל הסיפור, והוא התעניין מאד בכל פרט ופרט, אני זוכר שאפילו את השמות של שני החיילים מסרתי לו, הנהג והמלווה.

בהמשך הלילה, בסביבות השעה שלוש וחצי-ארבע לפנות בוקר שעון ישראל, התחילה ההתוועדות של הרבי בניו יורק. היה לי אז אח שלמד ב-770, והוא היה עומד בהתוועדויות קרוב מאד לשביל שבו שבו הרבי היה נכנס לבית המדרש. כשהרבי נכנס לאותה התוועדות, הרב קליין שליווה את הרבי וצעד ממש אחריו אמר לאחי כשעבר לידו, "גורביץ, יש לי דרישת שלום מאחיך". אחי זיהה מהמבט שלו שזו לא סתם דרישת שלום, והבין שיש משהו מיוחד. ואכן, בשיחה השנייה הרבי התחיל לספר את הסיפור: "הגיעה

דיעה מארץ הקודש, מאחר שהייתה הרי בקשה שייצאו שלוחים למסור דרישת שלום לחיילים בכל בסיסי הצבא, לשמחם בשמחת החג ולחלק להם משלוחי מנות, ואחת הקבוצות נתקלה במחסום של אבנים ואש, והחיילים פחדו לעבור", וכך הרבי המשיך ופירט את כל השתלשלות הסיפור לפרטי פרטים. ההוראה שהסיק מכך הרבי בהמשך הייתה שכאשר יהודי עומד בתוקף והולך עם האמת של התורה שקובעת שארץ ישראל שייכת לעם היהודי, כולל שכם וחברון וירושלים - אזי מצליחים, וכמו שהצליחו שם לעבור ולהגיע לבסיס, להעביר את המסר של החג ולשמח את החיילים, וכל זה מבלי שאיש ייפגע, והרבי הדגיש - לא רק ששום יהודי לא נפגע, אלא אפילו שום ערבי.

מעניין לציין שכאשר הרבי סיפר שאת הקבוצה שלנו ליוו אנשי צבא הוא הזכיר "נהג ושני אנשי צבא, או איש צבא אחד", והרי כשאני דיווחתי לרב קליין סיפרתי רק על הנהג והחייל הנוסף שליווה אותו, אבל לא הזכרתי על החייל הנוסף שהצטרף אלינו כטרמפיסט, והרבי הזכיר "נהג ושני אנשי צבא, או איש צבא אחד", ולדעתי הייתה כאן רוח הקודש גלויה של הרבי.

גם אנחנו בארץ שמענו שידור חי של ההתוועדות, וכשהרבי דיבר בהתוועדות וסיפר את המאורע שקרה אתי אישית, והעלה על נס ושיבח את התוקף שגילינו וכו', חשתי מין מבוכה, וחשבתי לעצמי, הלוואי שהקב"ה יעזור ואוכל לעמוד תמיד במשימות שהרבי מטיל עלי, שאוכל לעשות נחת רוח לרבי ושהרבי יוכל באמת להגיד תודה על כך שהמשימה בוצעה בהצלחה רבה.

הרב יוסף יצחק גורביץ הוא משלוחי הרבי לארץ הקודש ומשפיע ראשי בשיבת תומכי תמימים במגדל העמק. הוא רואין בחודש חשוון, תשע"ה (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תש"ל (1970) — בערב יום השנה העשרים להסתלקות הרבי הריי"צ, ערך הרבי התוועדות מיוחדת ביום שישי אחר הצהריים, שעות ספורות לפני כניסת השבת. במהלך ההתוועדות נערך סיום והכנסת ספר תורה לקבלת פני משיח, שאת התחלת כתיבתו יזם הרבי הריי"צ עשרים ושמונה שנה קודם לכן. הייתה זו ההתוועדות הראשונה ששודרה באמצעות הטלפון לקהילות יהודיות רבות ברחבי העולם. ט' בשבט

1. שיחות קודש תש"ל, חלק א, עמ' 378

לזכות החתן
ר' חיים מאיר שיחי גרינברג
והכלה מרת ח' מושקא שתחי' גראנער
לרגל בואם בקשרי השידוכים
כ"ד טבת, תשע"ו

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה וזוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי